

חוות החיות, הגירסה האמונית

שלמה מורן

הארוע בו הוכו עוברי אורח ערבים בידי אזרחים יהודיים בקניון מלחה לפני מספר שבועות, כאשר אנשי חוק צופים ואינם מתערבים, הצטרף לשורה ארוכה של תקריות בעלות אופי כהניסטי שידענו בשנים האחרונות (כמו קריאות להימנע מהשכרת דירות והעסקת ערבים, פעולות "תג-מחיר" וכו').

במקביל לאירועים אלו התפתח בעשור האחרון בשטחי יהודה ושומרון שיח מרתק, המספק לכהניזם בסיס אידיאולוגי תורני. לכאורה אין קשר הכרחי בין הכהניזם המעשי של מתפרעי מלחה והכהניזם האידיאולוגי של רבני יצהר, אך התמונה הכוללת המתקבלת ממעקב אחרי שתי התופעות לאורך זמן היא מקרה מובהק בו השלם עולה על סכום חלקיו:

באוקטובר 2003 פורסמה באינטרנט רשימה שכותרתה "האם ישראל יכולה - חייבת לבצע השמדת עם כנגד הפלסטינאים". הרשימה הסבירה מדוע, לאור המצב (הימים ימי הפיגועים באינתיפאדה השניה), ולמרות ה"רתיעה הטבעית" שלנו מהשמדות-עם, חובה לשקול בכובד ראש ביצוע השמדת עם בפלסטינאים. אולי לא מיד, אבל בוודאי כאשר יבשילו התנאים.

מקור הפרסום ההוא לא היה בחוש הומור מפותל במיוחד וגם לא במעידה רגעית של עורך שתי של אתר אינטרנט נידח: המאמר פורסם באתר הבית של התנועה המגדירה עצמה כ"ציונות האמונית"; מורי הלכה מתנועה זו פרסמו את הספרים: "ברוך הגבר: 5 מצוות הלכתיות למעשהו של הקדוש ברוך גולדשטיין", "תורת המלך", ו"המהפכה האמונית". באחרון נוסחו שתי הנחות יסוד שעומדות בבסיס שלושתם:

1. עליונות העם היהודי על שאר העמים: "שאר האומות הן אוסף פרטים בעלי זהות מזדמנת, חסרת מהות... העם הנבחר - עם ישראל - הוא היחיד בעולם שהוא עם".

2. העם היהודי אינו כפוף לחוקי מוסר מקובלים, אם הם עומדים בדרכו להגשמת ייעודיו כעם נבחר: "כיבוש הארץ... הוא מילוי צו אלוקי (ולכן) מעשה כשר ומוסרי למהדרין. אין שום מקום שיתפתחו כאן קומפלקסים מוסריים נוצריים מערביים".

צירוף שתי הנחות אלו: עליונות קבוצה אתנית אחת על אחרות וזכותה של הקבוצה העליונה שלא לציית למוסר "מערבי-נוצרי", כאשר היא "מממשת את יעודה", עומד גם בבסיס הגישה הדרוויניסטית של תורת גזע נודעת יותר, שקבעה כי הגזע העליון אינו כפוף לחוקי מוסר "יהודי-נוצרי", במאבקו בגזעים נחותים ממנו.

תורת הגזע ההיא הוצאה מחוץ לחוק בגרמניה ובמדינות אחרות, והיא מוחרמת ומנודה בכל העולם הנאור, כמעט. כאן, במרכז העולם הנאור, פועלת ה"ציונות האמונית". תנועה זו החליפה את האדרת הדרוויניסטית בגלימה תיאולוגית, את "הגזע העליון" ב"עם הנבחר" ואת "מרחב מחיה" (לבנסראום) ב"הארץ המובטחת". התוצאה היא פרשנות בעייתית משהו של היהדות, מעין גרסה מודרנית של "הפרוטוקולים של זקני ציון". כך או אחרת, הגלימה התאולוגית המפוקפקת הזו מספיקה על מנת להבטיח שעקרונות ה"ציונות האמונית" יהפכו מגזענות חשוכה לתורה תיאולוגית-יהודית לגיטימית, שחכמי דת רשאים ואף מצווים להפיצה ברבים, מוגנים לחלוטין מפני התערבותו של שלטון החוק.

כתשע שנים עברו מאז פרסום המאמר על השמדת העם והספר שבו נוסחו עקרונות העליונות של העם היהודי, בערך כזמן שעבר מאז פרסום מיינ קמפף ועד שבית המחוקקים הגרמני אימץ את תורת

הגזע ב-1933. מתוך האירועים שאירעו אצלנו בפרק הזמן הזה, יש כמה שקשה להתעלם מדמיונם לחקיקה ההיא ולאווירה ולמציאות ששררו שם ואז. להלן מדגם חלקי:

1. רב העיר צפת שמואל אליהו, המקבל משכורת מהממשלה, פרסם בשלהי 2010 את "מכתב הרבנים" האוסר השכרת דירות לערבים.
2. חודשיים מאוחר יותר הואשמו ארבעה אחים יהודיים חובשי כיפות בהריגת צעיר ערבי בירושלים "תוך קללות גזעניות". לפי דיווחים התוקפים המשיכו לבעוט בקורבנותיהם גם כששכבו על הרצפה.
3. ארגון להב"ה (המחלק תעודות הכשר לעסקים שאינם מעסיקים ערבים) מיהר להגיב ש"ערבים מטרידים ופוגעים בכבודן של נערות יהודיות ... ובנסיבות אלו אי אפשר להתפלא שיש נערים יהודים שלא מוכנים להבליג".
4. מעט לאחר מכן הוזמנו נציגי להב"ה למשכנה של כנסת ישראל על מנת לייעץ ל"ארגון לקידום מעמד האשה" בעניין מניעת נישואי תערובת.
5. פעילות נוער הגבעות לישום הגישה "הכה בפלסטינאים והצל את המאחזים הבלתי חוקיים" (בקיצור: "תג מחיר") תפסה תאוצה והתפשטה גם לצד השני של הקו הירוק.
6. גלי חקיקה אנטי דמוקרטית ורדיפת ארגוני זכויות אדם הפכו למעשה יום יומי.
7. בפברואר השנה הרשת שפעה תגובות שמחה לתאונה בה נהרגו ילדים פלסטינאים ("תירגעו, זה רק אוטובוס של ילדים פלסטינים. אחלה ידיעה לפתוח בה את סוף השבוע"), ועוד כיוצא בזה.

אידיאולוגיה מהפכנית זקוקה לתנועה פוליטית ואת המשבצת הזו ממלאת "מנהיגות יהודית", שחבריה מהווים היום אחוז ניכר מחברי מרכז הליכוד. תנועה זו קיימה בינואר 2011 טקס מפואר שבו הוענק לרב שמואל (אסור להשכיר דירות לגויים) אליהו פרס "מנהיגות רבנית" (מספר חדשים מאוחר יותר קיבל הנ"ל פרס נוסף, הפעם משר המדע – ללמדך שדת ומדע לעתים הולכים יד ביד).

בסמוך לכך החלה "מנהיגות יהודית" להפיץ בקמפוסים אקדמיים עלונים להטמעת רעיונותיה. במדור הכלכלי של עלונים אלו כתוב כי אחת האוכלוסיות הכי מזיקות לכלכלת ישראל היא "אמני ישראל, אקדמאים בתחומי מדעי הרוח, משוררים, סופרים", ושהמגזר המזיק ביותר, שאיש אינו מעיז להזכירו, הם ערביי ישראל.

בגיליון מאוחר יותר מומחש כי הערבים אינם נחותים רק מן היהודים, אלא גם מהאירנים והתורכים (אם כבר תורת גזע, אז כמו שצריך). במדור המשפטי נכתב שם ש"הכלי המושחת ביותר" הוא שלטון החוק, ולצדו הסבר אפשרי לתמיכת רבני הציונות האמונית במשה קצב - הוא הביע בפניהם חרטה על תמיכתו בהתנתקות. מדור מדיניות חוץ בעלונים אלו מייחל לנפילת האויבת הגדולה (ארצות הברית כמובן).

בשלהי 2010 - תחילת 2011 צפה מחדש גם סוגית השמדת העם, אלא שהפעם כבר ללא סימני שאלה.

נראה שרבנים אמוניים מסוימים סבורים שהשמדת עם היא חלק מ"מאבקי התרבות שלנו". זאת לומדים מדברים שפורסמו בדצמבר 2010 בעלון "מעייני הישועה", המופץ בבתי כנסת של הציונות הדתית, ביחס לרבנים שהתנגדו לקריאת הרב אליהו לבעלי הבתים בצפת: "ספק אם הם לקחו חלק

בהיסטוריית מאבקי התרבות שלנו", נכתב בעלון על הרבנים המתנגדים, ובאותה נשימה שאלו אם (גם) את ריכוז העמלקים במחנות השמדה הם ישאירו לאחרים" וקבעו: "ימים יגידו".

במעשיה וברעיונותיה הציונות האמונית מציבה את עצמה כאנטיתזה של הציונות המדינית, אותה תנועה חילונית-הומניסטית נשכחת, שאנשיה הביאו להקמת מדינת ישראל. על פי אופיה המשיחי, הציונות האמונית היא המשך טבעי של משיחיות השקר הימי ביניימיות, רק שבניגוד להן היא השתכנה אצל פונדקאי נוח: מדינת ישראל. מסיבה זו, הסכנות הטמונות בה גדולות הרבה יותר – לא "רק" אובדנם של כמה אלפי מאמינים שוטים, אלא כליונו של הפונדקאי - סופה של המדינה.

בתמונת הסיום של האלגוריה האורווליאנית "חוות החיות", שוכני החווה עוברים תהליך התגלות ומבחינים לפתע שקובעי ההלכה החוגגים בראש השולחן דומים באופן מבהיל לבני האדם העריצים ממשטר האימים שאותו חרבו. אצלם ההתגלות הגיעה מאוחר מדי. האם במדינת אור לגויים היא תגיע מוקדם יותר? ימים יגידו.

שלמה מורן